

„Mezi slepými je jednooký králem...“ – Erasmus Rotterdamský

Celkem bez problémů by se mohlo jednat o novodobou tragédii. On byl začínající vědec s aspirací pro úspěch a ona byla renomovaná psycholožka. Plány na budoucnost jim však zhatil jediný prchlivý moment. Eva di Viegová se vracela pozdě v noci ze sanatoria temným městem. Z vlastní zkušenosti dobře věděla, že není moudré courat se v noci městem sama. Proto si pořídila auto, které ji mělo tento problém vyřešit. Paradoxně ji tato okolnost dnes v noci takřka zabila.

O tři bloky dále se nachází noční bar. Na parkovišti stojí odstavená cisterna a do kabiny neohrabaně leze její řidič. Ulice jsou v tuto noční dobu prázdné. Nemusí se bát, že by ho chytila nějaká policejní hlídka, takže si může dovolit po náročném dni dát trochu piva a pokračovat ve své cestě. Snad je to pouze okolnost zvyku či módy. Podstatné je, že si i tento řidič kamionu zapaluje v kabině cigaretu a vyráží na cestu. Na konci ulice je semafor. Svítí na něm červená, přestože ulice jsou zcela vyklizené. Pobytem v baru řidič ztratil celkem dost času. Neváhá proto příliš a projíždí křižovatkou. Tentokrát mu to vyšlo. Žádná policejní hlídka. Jak ostatně jinak. Je veřejným tajemstvím, kam se uchylují policejní hlídky na noc a kolik koblih za ni zhruba sní. Pak se však stalo nevyhnutelné. Řidiči upadla cigareta na sedadlo. On se ji snažil instinktivně zachytit. Leč zbytečně. Nedopalek mu zapadl někam pod kalhoty a on nedbaje řízení lovil cigaretu pod sedačkou. Žádný požár si nemohl dovolit. Bid' jenom v kabině. Vždyť převážel plnou cisternu benzínu. Během tohoto hledání nevědomky stále více šlapal na plyn. Cigaretu konečně našel a pohledem se vrátil na silnici. V poslední chvíli strhl volant na levou stranu, aby nesrazil pouliční lampu. Bohužel však trochu moc. Odstředivá síla přelomila kamion mezi kabinou a návěsem.

Ten se převrhl a na boku tlačil kabinu před sebou. Zastavil se až po několika desítkách metrech. Téže dobou jela proti stejnou ulicí i Eva di Viegová. Prakticky přijela k hotové věci. Přes ulici ležel napříč kamion, ze kterého tekla benzín a z kabiny visel řidič. Etická otázka tedy byla to první na co Eva myslela. Vystoupila z auta a spěchala řidiči na pomoc. Vytáhla ho a ven a táhla co nejdále od cisterny. Ta však náhle explodovala. Eva proto řidiče instinktivně přikryla vlastním tělem.

Pěl let byla tato nešťastná událost hnacím motorem Adamu di Viegovi. Pět let proklínal řidiče, který nehodu bez újmy přežil, zatímco jeho žena ležela v nemocnici v kómatu a její stav nevypadal nejlépe. Za tu dobu se Adam dal dohromady s bývalými kolegy Evy a společně pracovali na společném projektu, který by měl v budoucnosti pomoci podobně postiženým lidem, jako byla Eva. Schopnosti přístroje se však ukázaly časem být mnohem větší.

„Adame, máme tady toho schizofrenika.“

„Co prosím?“ zeptal se Adam, kterého vytrhla z práce mladá pohledná žena v bílém plášti.

Slečna pohlédla do papírových desek a začala recitovat „Caleb Willis, čtyřicet sedm let, náznaky rozštěpené identity. Ve spánku trpí představou, že jej jeho otec, kterému se nikdy nedokázal postavit tyranizuje. To kvůli němu vyvraždil půlku své rodiny...“

„Á, ano... Promiň Marie. Málem jsem zapomenul. Strach jde už jen z jeho jména. Kdo by dal v dnešní době někomu jméno Caleb?“

„Co například jeho zesnulý autoritativní otec?“

„Tak tohle by víceméně odpovídalo... Už je tady?“

„Ano.“

„Měli ho ale přivést až na třetí, nebo snad ne?“

„Je půl čtvrté.“

Adam letmo kouknul na hodinky. „Prokrista, opravdu. Je všechno připravené?“

„Ano. Spí jako nemluvně už půl hodiny.“

„Výborně...“ Adam si prohlédl bezvládné tělo, které leženo na pojízdném lůžku. Na Calebově hlavě v oblasti spánků byly připevněny dvě sondy. Ty samé cekaly i na Adama u přitaveného křesla. „Kdy to začne?“ zeptal se Adam, zatímco usedal do křesla a připevňoval si na čelo sondy.

„Ještě stále je ve spánkové fázi DREM, ale mozková aktivita se už začíná zvyšovat. Dávám mu tak tři minuty...“ odpověděla Marie, zatímco vpichovala Adamovi do žíly injekční stříkačkou jantarově zlatý roztok. „Nepřežeň to s ním... Bohatě stačí, že ho v jeho představách tyranizuje jeho otec...“

„Mez obav. Jak to s ním vypadá?“

„Náš fešák jde do REMu. Sladké sny Adame...“ řekla Marie a natáhla Adamovi přes hlavu masku s uspávacím plynem.

Pro Adama to byl vždy zvláštní pocit. Procházet se v cizích myšlenkách, vidět věci a vzpomínky jiných tak barvitě, že by se na ně dalo skoro sáhnout... Mělo to jenom jeden háček. Fyzikální pravidla v cizí hlavě Adam nemohl ovlivnit. Mohl pouze vnuknout myšlenky tomu druhému, takže v celé situaci byl vlastně jakoby v hledišti. Uprostřed tohoto pomyslného pódia klečel Caleb a po tvářích mu tekly slzy. Okolo něho divoce sálaly plameny až do úrovně jeho očí. Několik metrů před ním stál jeho despotický otec, který se možná až moc nápadně podobal ďáblu. Něco si pro sebe mumlal a co chvíli prásknul ohnivým bičem. „Calebe!“ zařval konečně až to s Adamem cuklo. „Proč se stále vzpíráš mým přáním?“

„Já-já já ale chci...“ drmolil Caleb s panickým děsem v okolí.

„Říkal jsem ti, že je máš zabít všechny!“

„Ale já nemůžu... Oni mne zavřeli...“

„Jsi slaboch Calebe! Smála se ti tvoje rodina a smějí se ti i tady... Skoncuji to se všemi a teprve potom mi pohlédni do očí jako mne rovný!“ Calebův otec opět prásknul ohnivým bičem o rozpálenou zem, až odlétlo několik oranžových jisker.

„Neposlouchej ho Calebe!“ Vmísil se do jednostranného dialogu Adam. „Jsi přece silnější! Vzepři se mu!“

„Já nemůžu... On se na mne zlobí!“ vzlykal dále Caleb.

To už však Calebův otec zpozoroval novou společnost. „Neposlouchej ho! Komu věříš více? Svému otci, nebo tvému vězniteli?!“ Několik okamžiků bylo ticho. Caleb pohledem několikrát přejel mezi jeho otcem a Adamem. „Tak ke komu se hlásíš?“ Znovu se výhrůžně zeptal otec a prásknul bičem o zem.

„Tobě!“ vyhrkl poplašeně Caleb.

„Tak ho tedy zabij! Zabij ho! Zabij ho pro mne!“

Adam už jen viděl, jak Caleb skáče skrz plameny k němu a cení na něj zuby. Potom se probudil. Byla to Marie, která ho od Caleba odpojila. „Byl by tě býval zabil.“ Mínila Marie. Jeho EEG ohromně vzrostlo. Moc dobře to nešlo, že?“

„Má utkvělou představu, že je jeho otec ztělesněním zla a proto se mu neumí a ani nechce postavit. Bude to chtít ještě hodně práce, ale měli jsme tady i horší případy, nebo ne? Ach, málem bych zapomenul. Až ho odvezou, měli by zesílit stráž. Až se z toho Caleb probere, bude chtít nejspíše pobít všechny, co mu přijdou pod ruku.“

„Co jsi mu to nabulíkoval?“

„Já nic. To jeho otec. Dokud to neudělá, nemá mu chodit na oči.“

„To je snad ale dobře, nebo ne?“

„A jak dlouho si Marie myslíš, že vydrží bez spánku? Den? Dva? Dříve nebo později usne a potom se s ním znovu setká. Evu už převezli?“

„Bohužel ano.“

„Proč bohužel?“

„Protože nesouhlasím s tím, co chceš udělat. Do teď jsme to zkoušeli jenom na lidech podobných jako byl Caleb. Nemáme vůbec potuchy, co se může stát u lidí v kómatu.“

„Proto to ale musíme zkusit.“

„A na Evě?“

„Riskovat život Evy nebo někoho jiného vyjde nastejno. Buďto budu úspěšný a nebo náš projekt ukončí. Nemám co ztratit.“

„Jinými slovy je ti tedy jedno jak to všechno dopadne?“ Zeptala se mírně popuzeně Marie.

„Ale vůbec. Já našemu přístroji pevně důvěřuji. Proto nemám co ztratit. Neměj obavy. Všechno dobře dopadne...“

„Dělej si co chceš, ale se mnou u toho nepočítej.“ Eva se otočila na podpatku a práskla za sebou dveřmi.

„Eva je na trojce?“ Vykoukl za ní Adam.

„JO!“ odsekla Eva, která zrovna předávala ochrance nové informace o Calebovi.

Adam se nejspíše bál, že by podobně reagovali i ostatní. Proto se ani neptal a šel na pokoj číslo tři sám. Znovu si píchnul zlatavou tekutinu do žíly, připojil se na

Evu a upravil bombu s uspávacím plynem tak, aby přestala upouštět plyn za hodinu a natáhnul si masku přes hlavu. V místnosti byl sám. Kdyby ji nechal puštěnou, mohl by se tu válet i do druhého dne. Poslední chvíle vědomí Adam věnoval rozjímání. Znovu zhodnocoval všechna pro a proti. Přemýšlel, co by mu asi řekla Eva. Nakonec došel k názoru, že nejspíše něco ve smyslu, že on sám musí dávat pozor na vše co vidí a nesmí všemu věřit... Pak se s ním svět z bortil a on se ocitl uprostřed ničeho. Všude okolo zářilo bílé světlo. Ze strany se k němu blížila postava v bílém. Podle pohybu chůze Adam vydedukoval, že je to Eva. Vypadala úplně stejně jako před pěti lety. Usmívala se však, jakoby ho naposledy viděla před pěti minutami. „Ahoj Adame... Dlouho jsme se neviděli...“

„T-To ano...“ Vydral ze sebe napůl užasle Adam a objal Evu. „Tolik jsi mi scházela...“

„Já vím. Ty mně taky. Ale jsem ráda, že jsi se mnou alespoň trávil tolik času v nemocnici.“

„Ty jsi o mě věděla?“

„Jistě. Slyšela jsem každé tvé slovo...“

„To tu trávíš takhle celých pět let?“

„Jak to myslíš?“

„Tady... V nicotě.“

„Ale ne. Řekni. Kam bys chtěl jít?“

„Co prosím?“

„Jen se neboj a řekni mi to...“

„No... dobře. Pamatuješ si, kde jsme se seznámili? Ten malý horský hotýlek s jezírkem? Jednou jsem se tam chtěl s tebou znovu vydat...“

„Tam bys chtěl jít?...“ Eva náhle zvažněla. „Počkej!“

„Co je ti?“ Eva udělala od Adama několik kroků pryč, jakoby se něčeho bála. I zářivé světlo začalo náhle poněkud pohasínat a přecházet do šedivé barvy. „Co to je Evo?“ Zeptal se vystrašeně Adam a udělal několik kroků k Evě.

„Já nevím... Nikdy dříve jsem to neviděla...“

Za Evinou hlavou začínala mít šedavá záře z ničeho nic tvar. Jakoby něco chtělo projít skrze plátno. Rýsoval se nejen nos, ale zřetelně byly vidět i oči a zuby.

„Uhni Evo!“ vykřikl Adam a v poslední chvíli strhnul Evu stranou, když čelisti cvaknuly naprázdno. „Co to krucinál bylo?“

„Opravdu nevím Adame. Pojdme raději odtud...“ Náhle Eva Adamovi zmizela z pohledu. Ohlédl se kolem sebe a zjistil, že již nestojí v šedivě bílém ničem, ale u hotelového jezírka. Z protější strany k němu po dřevěném můstku přicházela Eva. „Můžu být díky mým vzpomínkám téměř kdekoliv...“

„Tobě ani trošku nenahání strach, co se tam před chvílí stalo?“

„Adame... Jsem tu pět let. Za tu dobu jsem si již stačila všimnout, že ne všechny věci, které se kolem mne dějí mají logické vysvětlení... Tohle je úplně jiný svět, který si žije svým vlastním životem... S tímhle jsem se už stačila smířit.“

„Dobrá Evo... Jak tedy myslíš. To však vůbec nemění fakt, kvůli kterému jsem za tebou přišel...“ Eva se na něj tázavě zadívala. „Přišel jsem pro tebe... Pomůžu ti ven. Doktorí říkají, že jsi po fyzické stránce zcela zdravá. Jediné, co tě v současné době tíží je to kóma...“

„Vážně Adame? Mohla bych zase normálně žít? To si opravdu myslíš? Po těch dlouhých pěti letech jsem již skoro přestala doufat na nějaké moje uzdravení...“

Nemysli si. Já sama nejlépe vím, jak mi je. To nejhorší není dlouhá doba, ale samota...”

„A říkáš, že se ta věc nikdy dříve neobjevila?“

„Adame... Nech tu záležitost na pokoji... Neodpustila bych si, kdybys kvůli mne třeba i zemřel...”

„Zemřel?“

„Ano... Pokud zemřeš tady... K čemu je tělo bez duše? A k čemu duše bez těla? Jedno bez druhého není nic...”

„Dobře Evo. Teď dobře poslouchej. Říkáš, že se ta věc neobjevila dříve, než jsem přišel já. Možná že je ta věc právě to jediné, co tě ještě drží ve stavu v jakém jsi... Co když tě ta věc nechce pustit?“

„Ale jak? Jak se mám tedy odsud dostat?“

„Musíš to přemocit. Postavit se tomu čelem... Jen tak to přemůžeš... Věř mi...”

„A myslíš, že se to ještě objeví?“

„Nevím. Budeme v to doufat... Raději se půjdu někam schovat. Neboj se. Budu na blízku, a kdyby mělo být nejhůře, pomůžu ti...”

Eva se posadila na dřevěné molo, které lemovalo jezírko a hleděla na čirou vodní hladinu. Tu náhle ve vodním odraze zaznamenala, jak se obloha rychle zatahuje. Pohlédla na ni a pak se vrátila pohledem na hladinu... Ve vodě se něco hnulo... Eva leknutím chtěla uskočit, ale bylo už pozdě. Šedivá ruka, která trčela z vody držela Evu za nohu a chtěla ji stáhnout pod hladinu. „Adame pomóc! Ono mne to chce utopit...”

Adam neváhal a přiskočil k Evě a vyprostil ji ze sevření... „Je na čase s tím skoncovat... Jendou provždy. Eva půjde se mnou, ať se ti to líbí, nebo ne. Adam skočil za šedivou postavou do vody a začal ji škrtit. Bublin pod hladinou pozvolna ubývalo a zanedlouho se na hladině vznášelo bezvládné ženské tělo. Adam odhrnul mokré vlasy z obličeje a zděsil se... Byla to Eva... „Ale jestli je tohle Eva... Co, nebo kdo bylo potom...”

Adama našli po dvanácti hodinách v kómatu na křesle vedle mrtvé Evy. Vše naznačovalo tomu, že se udusila. Adam nebyl schopen rozeznat své vlastní vzpomínky na Evu od skutečné. Ta se k němu pokoušela několikrát dostat sama, ale byla příliš slabá... Prvně, když chtěla vzpomínku sama pohlit, podruhé, když se ji snažila stáhnout pod hladinu.

The_Pretender